

get betydelig finansiel Foranstaltning, det her drejer sig om. Der har ikke før foreligget for den høje Rigsdag Lovforslag om en saa betydelig Forøgelse af Statsindtægterne. Og det er mere end Statsfinanserne, det her drejer sig om. Naar Skattesatserne naar op til en Højde som den her foreslaaede, griber de saa voldsomt ind i Omsætning og Forbrug og kan mange Gange for en hel Række af næringsdrivende, baade Fabrikanter og handlende — og der maa jeg fremhæve ikke mindst Detailhandlerne, som er den næringsdrivende Klasse, der maaske bliver smerteligst berørt af disse Lovforslag — blive et Eksistensspørgsmaal.

Alt dette opfordrer os til en virkelig Overvejelse og Kritik af disse Lovforslag. Selv om vi er enige om, at Pengene skal til, er det dog ingenlunde ligegyldigt, hvor de tages, og hvordan de tages. Derfor synes jeg ikke om Finansministerens lidt flotte Udtalelse ved Forelæggelsen, som man omtrent kan udtrykke saadan — det fjerner sig ikke saa meget fra Ordene —: Dette er en besk Medicin, men den skal tages, og slug den derfor, kære Børn, saa hurtigt som muligt. Jeg tror dog, at den Pille, som laa i disse Finansministerens Ord, var lidt for besk for dette høje Ting. Lige saa lidt kan jeg billige det absolutte Sammenkoblingsprincip, som Finansministeren holdt paa i sin Forelæggelsestale. Intet Led maatte udtages af Rækken af disse Love, Finansministeren vilde have dem alle, og ingen Ændring af væsentlig Betydning maatte indføres i dem. Og i denne ubrydelige Kæde indbefattede Finansministeren ikke blot de af Ministeren for offentlige Arbejder forelagte Lovforslag, men ogsaa det Lovforslag angaaende Forhøjelse af Ejendomsskylden, som Landstingets Flertal ikke har fremmet sammen med de Lovforslag, der blev gennemført, og om hvilket det vides, at der var et Flertal af Landstinget derimod. Naar man proklamerer en saa absolut Sammenkobling og afviser dyberegaaende principielle Ændringer i Lovforslagene, og der samtidig er en Finansnød som den, der virkelig er her i Landet som Følge af Krigen — jeg giver ingenlunde den højtærede Finansminister Skylden for dette, det vilde være taabeligt, det er en Følge af Forhold, som hverken han eller vi andre er Herre over —, vil en Udtalelse som Finansministerens være ensbetydende med at øve en stærk og efter min Mening uberettiget Tvang overfor Rigsdagen og dens Partier.

Jeg forstaaer, at en Finansminister, naar han forelægger saadanne Lovforslag, maa holde paa visse store Grundlinier. Jeg har selv gjort det, den Gang jeg forelagde et stort Skattelovforslagskompleks i sin Tid, navnlig vedrørende et saadant Spørgsmaal som Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter. Jeg kan forstaa, naar Finansministeren siger, at det Forhold, der er mellem direkte og indirekte Skatter, maa i det væsentlige opretholdes, og at tager man en direkte Skat bort, maa man sætte en anden direkte Skat i Stedet, og tager man en indirekte Skat bort, maa man sætte en anden indirekte Skat i Stedet, saa at Forholdet mellem dem nogenlunde bevares. Noget lignende udtalte jeg i sin Tid og fastholdt under Forhandlingen. Paa samme Maade kan der i finansielle Forslag som disse ligge Grundspørgsmaal af politisk eller af dybere samfundsmæssig Natur. Jeg kan saaledes forstaa, naar Finansministeren siger: Jeg finder mig ikke i, at der paatvinges mig f. Eks. Lovforslag om Skatter paa virkelige Livsfornødenheder, jeg finder mig ikke i, at der paatvinges mig Indtægts- og Formueskat uden Progression eller uden tilbørlig Progression. Alt dette har jeg selv hævdet i sin Tid, og jeg fastholder vedblivende, at det maa en Finansminister være fuldkommen berettiget til. Men det forekommer mig, at den ærede Finansminister er gaaet langt ud over disse Grænser ved sine forleden fremsatte Udtalelser. Derfor maa man, uanset hvordan man stiller sig til Lovforslagene i Realiteten, overfor en saadan Udtalelse hævde Rigsdagens fuldkomne Frihed ved Behandlingen af disse Lovforslag, ikke blot en formel, men en reel Frihed. Disse imperialistiske Toner, som vi hørte gennem den højtærede Finansministers Tale forleden Dag, er Toner, som vi ikke er helt uvante med fra Regeringens Side, men som i alt Fald jeg paa mit Partis Vegne paa det bestemteste vil protestere mod, hver Gang de fremkommer, og som vi i det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, ikke vil bøje os for.

Idet jeg nu gaar over til at omtale de enkelte Love i det forelagte Skattekompleks, skal jeg atter sige, at til Skatterne henregner jeg naturligvis ikke Takstforhøjelsen, thi, som jeg mange Gange har hævdet, er denne ikke en Skat, men en Foranstaltning, der tilsigter at tilvejebringe eller at stræbe hen imod et nogenlunde rimeligt forretningsmæssigt Udbytte af vort største Stats-